

Art. 35. W art. 8 ust. 1 pkt 3 lit. a) ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) wyrazy: „w art. 14 ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 12, poz. 62)“ zastępuje się wyrazami: „w art. 27 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 69, poz. 434)“;
- 2) skreśla się wyrazy: „w art. 21 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. Nr 89, poz. 656 z późniejszymi zmianami) w przypadkach naruszenia przepisów wydanych na

podstawie art. 5 tej ustawy, a dotyczących zakazu prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwym”.

Art. 36. § 1. Traci moc ustawa z dnia 27 kwietnia 1956 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 12, poz. 62).

§ 2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy obowiązują przepisy dotychczasowe, o ile nie pozostają w sprzeczności z przepisami tej ustawy.

Art. 37. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

435

USTAWA

z dnia 10 grudnia 1959 r.

o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji.

Art. 1. 1. Rzemieślnikom, wykonującym niektóre rodzaje (specjalności) rzemiosł i zamieszkującym oraz prowadzącym zakłady rzemieślnicze na obszarach niektórych powiatów i województw (ust. 2), przysługują ulgi podatkowe na warunkach określonych w ustawie, jeżeli rzemieślnicy ci w okresie do dnia 31 grudnia 1962 r. na tych obszarach wykonają następujące inwestycje:

- 1) wybudują, odbudują lub rozbudują budynki albo części budynków na potrzeby własnych zakładów rzemieślniczych,
- 2) nabeżdą i zainstalują we własnych zakładach rzemieślniczych nowe maszyny bądź urządzenia, należące do środków trwałych,
- 3) wybudują, odbudują lub rozbudują budynki lub części budynków na własne cele mieszkalne,
- 4) przeprowadzą kapitalne remonty środków trwałych, o których mowa w pkt 1—2,
- 5) przeprowadzą kapitalne remonty własnych budynków mieszkalnych.

2. Rodzaje (specjalności) rzemiosł oraz obszary, o których mowa w ust. 1, określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia; w rozporządzeniu tym Rada Ministrów może upoważnić Ministra Finansów do wprowadzania w drodze rozporządzenia zmian w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości w rodzajach (specjalnościach) rzemiosł objętych ulgami.

3. Ulgi z tytułu inwestycji wymienionych w ust. 1 przysługują także rzemieślnikom wykonującym rodzaje (specjalności) rzemiosł objęte ulgami, którzy w okresie do dnia 31 grudnia 1962 r. przeniosą się z innych obszarów Państwa na stały pobyt na obszary objęte ulgami i przeniosą tam swoje zakłady rzemieślnicze prowadzone w miejscu dotychczasowego stałego pobytu. W tych przypadkach ulgi dotyczą nakładów inwestycyjnych poniesionych w pierwszych dwóch latach wykonywania rzemiosła na obszarach objętych ulgami.

4. Ulgi, o których mowa w ust. 1, przysługują w przypadkach, gdy sumy wydatkowane na inwestycje przekroczą 10.000 zł.

5. Za rzemieślników uważa się osoby, które wykonują rzemiosło na podstawie uprawnień przewidzianych w obowiązujących przepisach.

6. Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń rozciągać przepisy niniejszej ustawy na inne grupy podatników.

Art. 2. 1. Rzemieślnikom, o których mowa w art. 1, przysługuje prawo potrącenia 30% sum wydatkowanych na inwestycje od kwoty podatku dochodowego, kwoty zryczałtowanego podatku obrotowego i dochodowego lub opłaty za kartę podatkową ustalonych za rok podatkowy, w którym ukończone zostały inwestycje. Jeżeli roczny obrót rzemieślnika w roku podatkowym, w którym ukończył inwestycje, przekroczył 660.000 zł, potrąceniu podlega 20% sum wydatkowanych na inwestycje.

2. Prezydya wojewódzkich rad narodowych mogą na obszarze województwa lub jego części, z wyjątkiem miast o liczbie mieszkańców ponad 25.000, powiększyć ulgi podatkowe w stosunku do rzemieślników wykonujących niektóre rodzaje (specjalności) rzemiosł spośród objętych ulgami — do 50% sum wydatkowanych na inwestycje, a jeśli chodzi o rzemieślników, którzy w roku podatkowym, w którym ukończone zostały inwestycje, osiągnęli obrót przekraczający 660.000 zł — do 40% sum wydatkowanych na inwestycje.

3. W razie niemożności potrącenia w roku podatkowym, o którym mowa w ust. 1, całej kwoty podlegającej potrąceniu, potrącenia reszty kwoty dokonuje się w następnych dwóch latach podatkowych.

4. Łączna suma potrąceń nie może przekroczyć sumy podatku ustalonego za okres trzech lat.

Art. 3. Przy ustalaniu ulg do sum wydatkowanych na inwestycje nie wlicza się sum uzyskanych z pożyczek bankowych.

Art. 4. 1. Rzemieślnicy podlegający opodatkowaniu podatkiem wyrównawczym, jeżeli osiągają wyłącznie dochody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym lub osiągają przychody w rozumieniu przepisów o podatku od wynagrodzeń, a ponadto dochody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym przekraczające w roku podatkowym kwotę 24.000 zł i przysługują im na mocy niniejszej ustawy ulgi w podatku dochodowym z tytułu inwestycji, nie mogą korzystać z tego samego tytułu z ulg w podatku wyrównawczym. Przy obliczeniu podatku wyrównawczego za podstawę obliczenia przyjmuje się sumę dochodów w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym po potrąceniu przypadającego od tej sumy podatku dochodowego.

2. Rzemieślnicy podlegający opodatkowaniu podatkiem wyrównawczym, jeżeli osiągają przychody w rozumieniu przepisów o podatku od wynagrodzeń, a ponadto dochody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym nie prze-

kraczące w roku podatkowym kwoty 24.000 zł i przysługują im na mocy niniejszej ustawy ulgi w podatku dochodowym z tytułu inwestycji, mogą korzystać, według własnego wyboru, albo z ulg w podatku dochodowym, albo z ulg w podatku wyrównawczym. W przypadku skorzystania z ulg w podatku dochodowym przy obliczaniu podatku wyrównawczego należy stosować zasadę wyrażoną w ostatnim zdaniu ust. 1.

Art. 5. Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości w drodze rozporządzenia:

- 1) ustali, jakie urządzenia zakładów rzemieślniczych uważa się za środki trwałe,
- 2) określi, w jakich przypadkach remonty środków określonych w art. 1 uważa się za remonty kapitalne; określenie

remontów kapitalnych budynków mieszkalnych następuje ponadto w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej,

- 3) ustali warunki i tryb nabywania nowych maszyn i urządzeń uzasadniające korzystanie z ulg,
- 4) określi przypadki, w których nabycie używanych maszyn bądź urządzeń albo złożonych z części używanych uważa się za nabycie nowych maszyn bądź urządzeń,
- 5) ustali tryb postępowania przy stosowaniu ulg.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się poczynając od roku podatkowego 1960.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

436

USTAWA

z dnia 10 grudnia 1959 r.

o Służbie Więziennej.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Służba Więzienna jest powołana do spełniania zadań w zakresie wykonywania kar pozbawienia wolności i postanowień o tymczasowym aresztowaniu.

Art. 2. 1. Służba Więzienna jest formacją jednolitą, uzbrojoną i umundurowaną.

2. Wzory umundurowania funkcjonariuszów Służby Więziennej określa Minister Sprawiedliwości.

Art. 3. 1. Stosunek służby funkcjonariuszów Służby Więziennej, zwanych dalej funkcjonariuszami, powstaje przez mianowanie.

2. Mianowanie może być unieważnione w razie nieobjęcia służby bez usprawiedliwionej przyczyny w ciągu dni czterdziestu od dnia doręczenia mianowania.

3. Czas służby liczy się od dnia rzeczywistego jej objęcia.

Art. 4. 1. Mianowanie funkcjonariusza następuje na okres służby przygotowawczej, który trwa 2 lata; po upływie tego okresu funkcjonariusz zostaje mianowany na stałe.

2. Okres służby przygotowawczej ma na celu przygotowanie i wyszkolenie kandydata oraz sprawdzenie jego przydatności do służby więziennej.

3. Minister Sprawiedliwości lub upoważniony przez niego przełożony może w przypadkach uzasadnionych szczególnymi kwalifikacjami funkcjonariusza skrócić okres służby przygotowawczej, o którym mowa w ust. 2, a nawet zwolnić funkcjonariusza od odbywania tej służby.

4. Jeżeli funkcjonariusz otrzymał ujemną opinię służbową, Minister Sprawiedliwości może mu przedłużyć okres służby przygotowawczej, nie dłużej jednak niż o jeden rok.

5. Do funkcjonariuszów mianowanych na okres służby przygotowawczej stosuje się przepisy dotyczące funkcjonariuszów mianowanych na stałe, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej.

Art. 5. 1. Funkcjonariuszem może być mianowany obywatel polski o nieskazitelnym przeszłości, posiadający odpowiednie wykształcenie oraz określony stan zdrowia i odpowiednie warunki fizyczne.

2. Mianowanie może nastąpić po odbyciu przez kandydata zasadniczej służby wojskowej albo po przeniesieniu go

do rezerwy bez odbycia tej służby lub po zwolnieniu od powszechnego obowiązku wojskowego.

Art. 6. 1. Na stanowiska służbowe funkcjonariuszów mianuje i przenosi oraz zwalnia z tych stanowisk Minister Sprawiedliwości lub upoważnieni przez niego przełożeni.

2. Minister Sprawiedliwości określi stanowiska, na które mogą być przyjmowani na zasadach ogólnych pracownicy nie będący funkcjonariuszami.

Art. 7. Funkcjonariusze przed objęciem służby składają ślubowanie według rot obowiązującej pracowników państwowych; ślubowanie odbiera przełożony.

Art. 8. 1. Funkcjonariusze podlegają służbowemu opiniowaniu.

2. Funkcjonariusz ma prawo zaznajomienia się z wydaną o nim opinią służbową. Może on w terminie 14 dni od zaznajomienia się z nią wnieść odwołanie.

3. Zasady i sposób opiniowania funkcjonariuszów, zaznajamiania ich z opinią, tryb wnoszenia odwołań oraz właściwość przełożonych w tych sprawach określa Minister Sprawiedliwości.

Rozdział 2.

Stopnie służbowe.

Art. 9. Ustanawia się następujące kolejne stopnie służbowe funkcjonariuszów Służby Więziennej:

- 1) funkcjonariusze młodszy Służby Więziennej:
 - strażnik Służby Więziennej,
 - starszy strażnik Służby Więziennej,
 - przodownik Służby Więziennej,
 - starszy przodownik Służby Więziennej;
- 2) funkcjonariusze starsi Służby Więziennej:
 - podinspektor Służby Więziennej,
 - inspektor Służby Więziennej,
 - starszy inspektor Służby Więziennej,
 - podkomisarz Służby Więziennej,
 - komisarz Służby Więziennej,
 - starszy komisarz Służby Więziennej,
 - główny komisarz Służby Więziennej.

Art. 10. Stopnie funkcjonariuszów młodszych nadają przełożeni określani przez Ministra Sprawiedliwości.

Art. 11. Stopnie funkcjonariuszów starszych nadaje Minister Sprawiedliwości.